

## 18<sup>de</sup> zondag door jaar A

Mt. 14, 13-21

Mensen die de zgn. evolutietheorie aanhangen, beweren dat wij mensen zouden afstammen van de apen. Stel dat ge daarin meegaat, dan komt er een logische tweede vraag: wanneer kunt ge dan het verschil zien tussen een aap en een mens? Ik bedoel dan niet het uiterlijk natuurlijk, maar: wanneer hebt ge het over een aap, en wanneer verandert die in een mens? Sommige geleerden menen dat die overgang er is door de uitvinding van het vuur. Anderen beweren dat het gebeurde toen de eerste werktuigen uitgevonden werden. Maar er zijn ook geleerden die zeggen: ge kunt pas spreken over mensen, als ze elkaars voedsel en lasten delen. Naar het schijnt doen zelfs de slimste apen zoiets nog niet.

Nu hoeft ge van mij absoluut niet te geloven dat we van de apen afstammen, maar op zich is het een mooie theorie of gedachte dat het eerste bewijs van menselijkheid de medemenselijkheid is. Daar getuigd ook het Evangelie vandaag over.

Op de eerste plaats kunt ge dat letterlijk verstaan als een oproep om uw brood of uw materiële dingen te delen met anderen die het minder hebben. Een paar keer per jaar doen we daar acties voor: collectes, de vastenactie enz. en dat is belangrijk. Bij Lucas kunnen we al lezen: “De mensen die het geloof hadden aangenomen waren één van hart en één van ziel. Er was geen enkele noodlijdende onder hen en geen enkele behoeftige, want zij waren gewoon hun goederen onder elkaar te verdelen”. Als ge het hebt over iets wat ons anders maakt dan apen, hebt ge hier een eerste zaak: we kunnen delen van ons voedsel, ons bezit met anderen.

Maar ik noemde daarstraks nog een ander kenmerk: elkanders lasten delen. Zou het niet kunnen dat er op de wereld meer mensen zijn die hongeren naar een beetje erkenning dan naar een stukje brood? En misschien is de honger naar waardering en meeleven wel veel pijnlijker te dragen dan de honger naar voedsel.

Bij alle honger of gebrek en bij alle geestelijke armoede die de wereld treft zijn er mensen die zich afvragen hoe God dit kan laten gebeuren. Maar in feite heeft God deze wereld op alle vlakken rijk genoeg geschapen om aan alle behoeften te voldoen. Alleen: de verdeling heeft Hij aan de mens overgelaten en die distributie loopt blijkbaar nogal eens mank.

Als Jezus vandaag tegen zijn leerlingen zegt: “Geef gij hun maar te eten”, dan bedoelt Hij eigenlijk: als Kerk, als gelovige, als mens hebt ge genoeg in huis om de nood van anderen te lenigen, zonder dat ge dat op een ander afschuift. En wat is dan het belangrijkste wat ge mensen kunt bieden?

Stel dat we ons als parochie op de markt zouden moeten presenteren; ge richt een kraam in. Geel-witte vlag in de top, gregoriaanse muziek op de achtergrond, maar wat legt ge dan op de plank? Wat biedt ge de mensen aan? Wat geeft ge hun te “eten”? Kaarsen? In Scherpenheuvel hebben ze mooiere. Gezondheid?

Mensen geven liever hun geld uit aan dure specialisten. Geluk na de dood? Dat interesseert jonge mensen nog niet. Geluk voor de dood dan? De horoscopen en waarzeggers zijn ons al lang voor. Een beetje psychologie en zelfkennis? Er worden cursussen genoeg over gegeven. Wat hebt ge de mensen dan te bieden als Kerk, als gelovige? Wat hebt ge in uw “kraam” liggen waar mensen behoefte aan zouden hebben? Als ik het met één woordje mag zeggen: liefde.

Dat klinkt misschien nogal simpel of klef, maar als we daarvan doordrongen zijn, dan zullen ook alle andere zaken waarover ik het daarjuist had bij wijze van spreken vanzelf goed komen. Want nog voor de genezing van de zieken, het verkondigen van het geloof of het uitdelen van dat brood en die vis staat er één zinnetje wat erg belangrijk is: “Jezus kreeg diep medelijden met hen”.

Jaren geleden werd pater Damiaan verkozen tot “grootste Belg”. In verband daarmee zei kardinaal Danneels toen: “Velen bewonderen pater Damiaan omwille van wat hij gedaan heeft om de levensomstandigheden van de melaatsen te verbeteren. Hij was hun bakker, timmerman en dokter. Maar we dreigen te vergeten dat hij op de eerste plaats een geneesheer was voor die mensen hun binnenkant”. Hoe heeft hij dat kunnen volhouden? Eigenlijk heel simpel. Zijn de mensen u tot last? Draag ze in uw hart in plaats van op uw schouders, en ge zult zien: ge zult ze kunnen geven waar ze nood aan hebben, of het nu een stuk brood is of iets anders. Amen.

*Johan Goris, pastoor*